

rum est animadversum, culcitrâs centonesque quos habere poterant, aquis immergebant, eosque pinnis & fenestris, ex quibus propugnarent, interponebant. iis neque pix adhærescere, neque ignis nocere propter humorem poterat. Ita se tandem, compluribus suorum ante absumptis, præmunire ac tueri didicerunt. Sed capto oppido, ut diximus, Nicolaus Priolus prætor & milites, qui ad defendendum municipium per Alpium crepidines missi hostem circumfusum & sedentem fefellerant, suaque virtute ac fortitudine eorum impetum ad eam diem sustinuerant, in arcem se recipiunt. Veneti, qui omnino in se longe majus, quam initio crediderant, excitatum bellum viderent, neque in Camerte, quantum oportebat, industriæ virtutisque agnoscerent, a Roberto Severinate petunt, ut imperium totius belli una cum Camerte administrandi magna opinione civitatis sibi delatum læto animo accipiat, & quo celerius fieri potest, suis cum militibus, & liberis, claris bello adolescentibus, viæ se det, atque in Rheticum Alpesque contendat. Robertus, qui, postquam Innocentius Pontifex maximus eum missum fecit, in agrum Patavinum se contulerat, atque ibi apud oppidum Citadellam, quod ei una cum urbanis ædibus, cumque amœnissimo ac peramplo apud Veronam fundo & villa, in Ferrariensis belli exitu Senatus dono dedit, sine imperio, sine stipendio complures menses commoratus, ægre se suosque milites aluerat, illam ipsam sibi occasionem suæ vel amplificandæ, vel omnino retinendæ dignitatis dari votis omnibus cupiebat: itaque accepto peropportune imperio, ad bellum proficiscitur. Eo cum venit, modo in spe, modo in metu Veneti sæpe fuerunt: sæpe Marte ambiguo levibus præliis est certatum: ponte etiam navibus imposito, ut & copiæ transmitti, & commeatus ex altera fluminis regione supportari facile possent, utranque ripam conjunxit. Eodem quoque tempore Germanorum militum centuriæ aliquot in Vicetinos & Feltrinos saltus, atque in Carnorum fines repente immissæ, plus terroris quam periculi intulerunt, propterea quod Hjeronymus